

Rozważania: wtorek 12 tygodnia czasu zwykłego

Rozważania na wtorek
dwunastego tygodnia czasu
zwykłego. Proponowane tematy
to: upragniona bojaźń Boża;
królestwo Boże na ziemi;
prośmy o wielkoduszność, aby
móc dotrzeć do wszystkich.

- Upragniona bojaźń Boża;
- Królestwo Boże na ziemi;
- Prośmy o wielkoduszność, aby
móc dotrzeć do wszystkich.

PIERWSZY psalm Psalterza zaczyna się od wychwalania człowieka, który jest świadomy tego jak został stworzony i który rozpoznaje wspaniałość swojego Boga: błogosławiony człowiek, który „ma upodobanie w Prawie Pana, nad Jego Prawem rozmyśla dniem i nocą” (Ps 1,2). Pieśń ta podkreśla postawę tych, którzy rozumieją znaczenie „bojaźni Bożej”: tego daru Ducha Świętego, który nie ma nic wspólnego ze strachem, ale który prowadzi nas do uznania mądrości i wielkości Stwórcy. Pieśń chwali tego, którego serce jest ugruntowane w tym, czego naprawdę pragnie, którego działanie jest zawsze ukierunkowane na to, co kocha i którego nie jest w stanie przyciągnąć to, co mogłoby go oddalić od Pana. My również pragniemy takiej postawy: mocno trwać w życiu, które kontempluje wielkość Boga i doświadczać Jego miłości do ludzkości.

W Piśmie Świętym czytamy o słusznej postawie Ezechiasza, króla Judy, gdy otrzymuje list z pogrózkami od króla Asyrii. „Poszedł do świątyni Pańskiej i rozwinął go przed Panem. I zanosił modły Ezechiasz przed obliczem Pańskim, mówiąc: «Panie, Boże Izraela! Który zasiadasz na cherubach, Ty sam jeden jesteś Bogiem wszystkich królestw świata. Tyś uczynił niebo i ziemię. Nakłoń, Panie, Twego ucha, i usłysz! Otwórz, Panie, Twoje oczy, i popatrz!» (2 Krl 19,14-16). Zaufanie, z jakim Ezechiasz zwraca się do Boga, jest zaskakujące. Prawdopodobnie był przyzwyczajony do wychwalania Boga, do dziękowania Mu, co doprowadziło go do zwrócenia się do Niego w ten sposób nawet w czasie największej niedoli. Historia opowiada dalej, jak tej samej nocy anioł Pański powalił sto osiemdziesiąt pięć tysięcy ludzi w obozie asyryjskim.

Bóg nieustannie na nas czeka; czeka, aż podzielimy się z Nim naszymi potrzebami, a zwłaszcza przejawami naszej miłości. Ale nie dlatego, że tego potrzebuje, ale dlatego, że dzięki takiej postawie wzrasta w nas święta „bojaźń Boża”, która rozpoznaje Jego wielkość.

„BÓG UMACNIA swoje miasto na wieki”, mówi psalmista. „Wielki jest Pan i godzien wielkiej chwały w mieście Boga naszego. Góra Jego święta, wspaniałe wzgórze, radością jest całej ziemi” (Ps 47,2-3). Te wersety mówią nam o mieście, które my, chrześcijanie, staramy się ustanowić na ziemi, mieście zbudowanym na miłości Boga do ludzkości. Pod koniec swojego życia św. Augustyn napisał traktat, w którym dogłębnie zbadał ten temat, podobnie uczynił św. Tomasz More.

Oba te przypadki pokazują, jak ważne dla świętych było rozważanie natury królestwa Bożego na ziemi i sposobu, w jaki musimy się do niego odnosić, aby stało się rzeczywistością.

Św. Josemaria dodaje: „Prawda i sprawiedliwość, pokój i radość w Duchu Świętym - to jest właśnie królestwo Chrystusa: Boskie działanie, które zbawia ludzi i które osiągnie szczyt wraz z końcem czasów, kiedy Pan, zasiadający na najwyższym miejscu w raju, przyjdzie ostatecznie sądzić ludzi”^[1]. Królowanie Chrystusa na ziemi odnosi się przede wszystkim do sposobu, w jaki jest On obecny w sercach mężczyzn i kobiet. Jeśli Chrystus zamieszkuje naszą duszę, nasze postępowanie wobec braci i sióstr będzie zgodne ze sposobem, w jaki Bóg patrzy na innych, i ze sposobem, w jaki chce królować w świecie.

Życie chrześcijańskie jest zawsze życiem wspólnotowym, a nie drogą, którą należy kroczyć samotnie.

Kościół ustanowiony przez Chrystusa jest Jego mistycznym ciałem, którego częścią są wszyscy chrześcijanie. Jego działalność, a zatem jego panowanie, rozciąga się na wszystkie miejsca, w których znajdują się jego członkowie.

„W przeciwieństwie do społeczeństwa ludzkiego, w którym istnieje skłonność do szukania własnych korzyści niezależnie lub nawet kosztem innych, wspólnota wierzących odrzuca indywidualizm, aby wspierać dzielenie się i solidarność. W duszy chrześcijanina nie ma miejsca na egoizm”^[2].

Znakiem obecności Królestwa Bożego będzie jedność i solidarność wszystkich dzieci.

W EWANGELII Jezus opisuje, co może się stać, gdy wielkość Boga zetknie się z tymi, którzy nie są gotowi ją przyjąć: „Nie dawajcie psom tego, co święte, i nie rzucajcie swych pereł przed świnie, by ich nie podeptały nogami, i obróciwszy się, was nie poszarpały” (Mt 7,6). Nie oznacza to, że są ludzie, którzy nie są zaproszeni do królestwa Bożego; wręcz przeciwnie, wszyscy mogą je osiągnąć, wszyscy są wezwani do wejścia w to błogosławieństwo, ale musimy rozważyć, jak najlepiej podzielić się tym zaproszeniem. Dlatego Pan mówi dalej: „Wszystko więc, co byście chcieli, żeby wam ludzie czynili, i wy im czyńcie!” (Mt 7,12). Chodzi o poszukiwanie właściwej drogi dla każdej osoby, a także o znalezienie sposobu na przystosowanie się do sytuacji drugiej osoby.

Aby lepiej przygotować się do radości płynącej z ewangelizowania, św.

Josemaria proponuje modlitwę za wszystkich: „Nie myślcie jednak tylko o sobie: otwórzcie swoje serce tak, by ogarnąć całą ludzkość. Pomyślcie przede wszystkim o tych, którzy was otaczają - krewnych, przyjaciółach, kolegach - i zastanówcie się, jak możecie doprowadzić ich do głębszego przeżywania przyjaźni z naszym Panem (...). Proście też za tyle dusz, których nie znacie, ponieważ my wszyscy, ludzie, płyniemy w tej samej łodzi”^[3].

„Jakże ciasna jest brama i wąska droga, która prowadzi do życia” (Mt 7,14), mówi dalej Jezus. Z pewnością droga będzie wąska, jeśli chcemy iść przez życie, otoczeni przez tak wielu ludzi.

„Być wielkodusznym to znaczy mieć wielkie serce, wielką duszę, otwartą dla wszystkich –mówił święty Josemaría-. Wielkoduszność to siła, która uzdolnia nas do wyjścia poza

siebie i do podjęcia wielkich dzieł dla dobra wszystkich”^[4]. Najświętsza Maryja Panna jest być może pierwszą osobą, która zrozumiała i przyjęła królestwo Boże w swoim życiu. Możemy prosić Ją, aby uczyniła nas dostatecznie wielkodusznymi, by zanosić je, po kolei, wszystkim bliskim nam osobom.

.....

^[1] Św. Josemaría, *To Chrystus przechodzi*, punkt 180.

^[2] Franciszek, *Audiencja*, 26-VI-2019.

^[3] Św. Josemaría, *To Chrystus przechodzi*, punkt 175.

^[4] Św. Josemaría, *Przyjaciele Boga*, punkt 80.

.....

pdf | dokument generowany
automatycznie z <https://opusdei.org/pl-pl/meditation/rozwazania-wtorek-12-tygodnia-czasu-zwyklego/> (16-02-2026)